

[Bausgaard.]

laget, men tage sit udgangspunkt dér, hvortil man er nået. Netop med den form, vi har foreslået, vil der ikke være nogen som helst tilbøjelighed til at være bange for, hvor langt man er kommet, fordi der skal startes helt fra bunden af. Derfor kan ministeren altså ikke have ret i denne opfattelse.

Så siger ministeren, at den begrundelse, vi har fremført fra det radikale venstre om, at der har været unødigt dramatik omkring folketingets indgreb, mere skyldtes indgrebene, end den skyldtes formen for indgrebene. Jeg skal ikke bestride, at ministeren kan have ret i, at sådan har det nok forholdt sig i de fleste tilfælde, men ministeren vil også vide, at der er eksempler på, at det netop har været formen, der har givet anledning til dramatik, og ministeren burde, da han udformede sin svartale, have haft ganske gode forudsætninger for at huske det, for det sidste tilfælde, vi behandlede, fik netop særlig dramatik, fordi man fra parternes side overhovedet ikke ønskede den form, der blev anvendt. Telegrafist-konflikten fik netop ekstra dramatik, fordi man fra parternes side var parat til at bøje sig for en ophøjelse af mæglingforslaget, der var blevet forkastet, til lov, men ikke ønskede det nævn, som ministeren selv foreslog.

Man kunne så spørge ministeren: hvorfor vælger han en sådan form, der ganske svarer til den, jeg her stiller forslag om, når han alligevel er så bange for den? Igen er det jo en understregning af, at man i virkeligheden i dette spørgsmål fra socialdemokratiets side fører strudsepolitik. Man vil noget, man ikke tør sige man vil. Men strudsemetoden har sjældent, om overhovedet nogen sinde, givet anledning til respekt, endsige resultater.

Ministeren siger videre, at det netop er af værdi, at folketinget står frit i valget af de metoder, man vil anvende til afgørelse af en konflikt. Jeg ved ikke, hvornår ministeren er kommet til den erkendelse, men jeg ved, at sidst det radikale venstre havde fremsat et forslag af lignende karakter som det, der nu er til behandling, havde man i hvert fald fra socialdemokratiets side den stik modsatte opfattelse. Dengang afviste man det radikale venstres forslag med den begrun-

delse, som vi netop i dag lægger frem for vort forslag, at folketinget handlede diffust. Jeg vil gerne her anvende et kort citat, og hverken årstallet eller situationen er tilfældigt valgt, fordi det var i forbindelse med behandlingen af det radikale forslag i 1955, at en hverken dengang eller i den aktuelle situation ubetydelig personlighed, nemlig det tidligere ærede medlem hr. Hans Rasmussen, den 4. september 1955 skrev en kronik i Politiken. Der skrev Hans Rasmussen:

„Inden for fagbevægelsen har vi ingenlunde været tilfredse med disse statslige indgreb, der i høj grad har haft karakter af en tilfældig og ikke særlig eftertænsksom lovgivning, da love af denne art er blevet forceret igennem, og uden at lovgiverne har haft lejlighed til at få undersøgt hele problemstillingen.“

Man fristes næsten til at sige til Hans Rasmussen: vel talt, smed! Det er jo det, det drejer sig om, og det er det, vi ønsker at tilvejebringe med vort forslag, at man ikke skal handle diffust, at man ikke skal skabe unødigt dramatik ved, at folketinget griber ind uden at have fået mulighed for den grundige vurdering.

Jeg vil så til slut sige, at jeg håber, vi får lejlighed til denne saglige behandling i et udvalg, som jeg skønner lovforslaget har et berettiget krav på at få. Jeg må sige til ministeren, at jeg erkender, at forhandlingsreglerne er anderledes i dag, end de var sidst, det radikale forslag blev fremsat. Ministeren vil også have bemærket, at det lovforslag, vi nu har fremsat, netop under hensyntagen til dette ikke er så vidtgående som forslaget i 1955.

Når ministeren siger, at arbejdsmarkedets parter selv har vist vilje til at tilpasse sig udviklingen, må jeg minde ministeren om, at der har desværre aldrig været et bevis for, at hverken arbejdsmarkedets parter eller socialdemokratiet nogen sinde har villet eller turdet tage et initiativ til at udvikle dette område. De forhandlingsregler, ministeren er så glad for vi har fået, hvordan blev de tilvejebragt? De blev tilvejebragt igennem det arbejde, der blev gennemført i den arbejdsretskommission, der blev nedsat efter det radikale venstres forslag i 1955; det var desværre hverken på arbejdsmarkedets parters eller på socialdemokra-